

A potom?

Vidím svoju kamarátku uvoľniť miesto pre mamičku s dieťaťom, kamarátku, ktorá má v karte záznam o mentálnom znevýhodnení, slečnu, s ktorou chodím na prax do fastfoodu, kde môže získať zamestnanie po skončení štúdia na strednej škole.

A potom vidím dvoch mladíkov, ktorí sa veľmi zabávajú na tom, že sa im podarilo napľuť do tašky dôchodkyne, ktorá poctivo odkladá nákupný vozík na určené miesto.

A potom sa dočítam príbeh jedného predavača pouličného časopisu so zdravotným postihnutím o tom, ako mu vodič trolejbusu vynadal, keď sa snažil nájsť si v preplnenom autobuse miesto na sedenie, aby nemusel cestovať postojacky o dvoch francúzskych barlách.

A potom sa snažím slabozrakej slečne so slepeckou paličkou pomôcť otvorením dverí internátu, pričom si táto slečna udrie ruku o dvere, ktoré som naozaj nešikovne otvorila.

A potom sa od svojich priateľov dozviem, že som naozaj úžasný a dobrý človek, pretože im na Mikuláša nosím lízatká a sem tam upečiem koláč.

A potom sa pohádam s priateľom a povedať mu prepáč býva niekedy ťažšie, ako by som si priala.

A potom zrazu naplánujem obrovskú akciu pre ústav chráneného bývania, do ktorej zahrniem aj celú našu katedru filozofie, a všetci budeme modelovať hlinených anjelikov, ktoré sa potom vydražia a za získané peniaze sa kúpi niečo potrebné pre ústav.

A potom ma napadne, či to všetko náhodou nerobím nie preto, aby som vykonala niečo dobré a niekomu pomohla, ale preto, aby som mohla byť spokojnejšia so sebou, a poprípade sa svojim dobrým nápadom a jeho úspešným uskutočnením pochválila v správnej chvíli.

A potom sa nad všetkým zamyslím, zapíšem to, a nechám zabudnúť, pre prípad, že by sa raz zo mňa stal naozaj nezištný človek, ktorý by toto všetko uskutočnil naozaj len z tých najčistejších úmyslov.

A potom sa na prednáškach z etiky dozviem, ako komplikovane sa dajú robiť dobré skutky: vziať trampov – stopárov a púšťať v aute heavy metal, aby sme si overili, koľko toho vydržia.

A potom idem podchodom na železničnú stanicu, kde mi srdce stisne pri každom pohľade na človeka s nastavenou dľaňou pre nejaký ten peniaz.

A potom idem hlavnou ulicou v meste a bojujem s pocitom, že mi pri pohľade na pani s amputovanou nohou sediacou v každom ročnom období pri vchode obchodného domu, pri ktorej sa v handre na zemi túli malý psík, bolo viac ľúto toho psíka ako samotnej ženy.

A potom cestou späť znova vidím spomínanú ženu sedieť na chodníku a pýtam sa sama seba, prečo jej nikto nepomôže, prečo jej sociálni pracovníci nenájdu nejaký prístrešok.

A potom opäť stretávam tú ženu a psíka sa k nej túliaceho a pýtam sa samej seba, prečo ja nie som tým, kto jej pomôže a v neďalekom stánku kupujem párky s horčicou a chlebom a vianočný punč a nesiem ho tej žene, ktorá len riekne, že ani nevie, čo má skôr jesť, že práve dojedla zmrzlinu, a ďakuje, a ja sa usmejem a tajne dúfam, že kúsok párky sa ujde aj psíkovi, ktorý sa veľmi bál, keď som ho skúsila pohladkať.

A potom mi priateľ, ktorý sa tomu celý čas mlčky prizeral, povie, že som skvelý a dobrý človek, keď som tej žene kúpila párky a ja sa ho pýtam, že čo tým vyriešim a on na to, že čo chcem riešiť. A fakt, čo tým vyriešim a čo chcem vlastne riešiť? A potom sa večer zamyslím, aký bol deň a spomeniem si na tú ženu a psíka a párky a som so sebou spokojná, ale vnútri dúfam, že tento pocit spokojnosti nebol tým, prečo som to všetko urobila.

A potom cestou v metre vidím dôchodcu vystupovať na zastávke so slovami „krávo blbá“ adresovanými študentke pri dverách, ktorá žiaľ nemala ako zistiť, že pán vystupuje, lebo mu stála otočená chrbtom, do ktorého jej dôchodca šikovne vrazil lakeť.

A potom mi v električke vypadne peňaženka, v ktorej mám nielen všetky osobné doklady, ale aj dvadsaťštyritisíc v hotovosti, ktoré mi dala mama na semester, a ktoré som niesla do banky.

A potom po celom poobedí strávenom diskusiou s policajtami, že čo ak to bola krádež, si večer už utrápeným zrakom prečítam mail od študentky Majky, ktorá peňaženku naša a že je „v ní hodně penez“ a že „doufá, že jsou všechny“. A potom sa s ňou stretnem, prinútim ju vziať si tisíčku ako odmenu za nájdenie a vrátenie mojej peňaženky, aby som sa následne ráno dozvedela, že mala nárok na desať percent z ceny nájdeného predmetu.

A potom v študentskom časopise nájdem výzvu na pripojenie sa k WintonTrain a rozhodnem sa zapojiť do súťaže a dúfam v príležitosť stretnutia s ľuďmi, ktorí vykonali a konajú dobré skutky, ktorí videli dobré činy a napísali o nich, a dúfam, že sa dozviem o tom, čo pri tom prežívajú, o ich vnútorných pohnútkach, pocitoch, či sklamaniach zo seba samých, a dúfam, že pochopím, čo sa to vo mne vlastne deje, keď chcem pomôcť a snád' aj nápad je dobrý, ale moje myslenie je nastavené na zásluhy a odmeny, čo ma následne vždy odradí, a potom už nechápem, ako sa dejú dobré skutky, a považujem sa za človeka, ktorý ich nie je schopný. Tak dúfam, že raz mi niekto raz konečne úprimne povie, čo som to za človeka a ja sa od toho odrazím a pochopím sa vnútri a tomu človeku potom budem do konca života nosiť lízatka na Mikuláša a konečne budem vidieť to, čo naozaj chcem, a to jeho radosť a síce z maličkosti, ale úprimnú, a nie jeho pochvalu, ktorú zakaždým s trpkou sladkým pocitom zdvorilostne odmietam.